

**A Kúria
mint másodfokú bíróság**

végzése

Az ügy száma: Fpkf.III.30.087/2026/2. szám

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Gáspár Mónika előadó bíró

Dr. Bajnok István bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

Az adós: adós1

Az adós képviselője: dr. Kovács Ferenc ügyvéd cím1)

A hitelező: hitelező1

A hitelező képviselője: dr. V. S. E. kamarai jogtanácsos

Az ügy tárgya: felszámolás

A fellebbezést benyújtó fél: adós

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Fővárosi Ítéltábla 11.Fpkf.44.250/2025/2.

Rendelkező rész

A Kúria az ítéletábra végzését helybenhagyja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a hitelező 2024. június 5-én előterjesztett kérelme alapján a 2025. július 17-én kelt 18. sorszámú végzésével a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 27. § (2) bekezdés c) pontja alapján megállapította az adós fizetési képtelenségét és elrendelte felszámolását. A végzésben tájékoztatta a feleket arról, hogy a másodfokú eljárásban a jogi képviselőt kötelező, ezért a fellebbezést benyújtó félnek jogi képviselőt kell meghatalmaznia. Felhívta a felek figyelmét arra is, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 147. § (1) bekezdésében meghatározott ítélezési szünetre vonatkozó rendelkezések az ügyben nem alkalmazhatók.

[2] Az adós a 18. sorszámú végzést az elektronikus tárhelyén 2025. július 5-én vette át.

[3] Az adós törvényes képviselője 2025. július 16-án benyújtott beadványában bejelentette „fellebbezési szándékát”, és egészségügyi problémái miatt a Pp. 147. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési határidő 30 nappal történő meghosszabbítását kérte.

[4] A törvényszék a 2025. július 18-án kelt 20. sorszámú végzésével az adós fellebbezési határidő meghosszabbítása iránti kérelmét elutasította. Döntését azzal indokolta, hogy a Pp. 147. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési határidő olyan törvényben megállapított határidő, amelynek meghosszabbítására a Pp. nem ad lehetőséget.

[5] Az adós 2025. július 28-án „közérdekű panaszt” és az eljárás szabálytalanságával szembeni kifogást terjesztett elő. Előadta, hogy „az egészségügyi akadályoztatása megszűnését követően igazolási kérelemmel együtt fogja a 18. sorszámú végzéssel szembeni fellebbezését előterjeszteni”.

[6] A törvényszék a 2025. augusztus 11-én kelt 23. sorszámú végzésével az adós eljárás szabálytalansága elleni kifogását elutasította, majd az 24. sorszámú végzésével

megállapította, hogy a 18. sorszámú végzése 2025. július 25-én jogerőre emelkedett. A törvényszék a 25. sorszámú végzésével kijelölte a felszámolót, majd a 30. sorszámú végzésével értesítette a Cstv. 29. §-a szerinti szervezeteket a felszámolás elrendeléséről, egyúttal felhívta az adós vezetőjét, hogy 8 napon belül vegye fel a kapcsolatot a felszámolóval.

[7] Az adós 2025. szeptember 4-én előterjesztett beadványában újabb eljárás szabálytalansága miatti kifogással élt, továbbá az eljáró bíró kizárása iránti indítványt terjesztett elő. A 23. és a 24. sorszámú végzések miatt a törvényszék elnökéhez panaszt nyújtott be. Ezután 2025. szeptember 11-én 32. sorszámon – jogi képviselő közreműködésével – a 18. sorszámú végzés ellen fellebbezést és egyidejűleg a fellebbezési határidő elmulasztása miatt igazolási kérelmet terjesztett elő. Utóbbit arra alapította, hogy fellebbezését törvényes képviselőjének 2025. május 24-től 2025. augusztus 29-ig folyamatosan fennálló egészségügyi akadályoztatása (bélbetegség, súlyos reflux) és annak vállalhatatlan egészségügyi kockázatai, valamint balesete, továbbá a jogi képviselő balesete (combnyaktörés) miatt önhibáján kívül felmerült okból nem tudta határidőben előterjeszteni. Hivatkozott arra is, hogy a jogi képviselő balesetét tetézte, hogy az irodai adminisztrációt végző kolleganőjének házastársa 2025. június 27-én elhunyt, így a temetés körüli teendők következtében az elektronikus beadványok benyújtását sem tudta ellátni.

A fellebbezéssel támadott határozat

[8] Az ítélet tábla a 2. sorszámú végzésével az adós igazolási kérelmét elutasította és a törvényszék 18. sorszámú végzése ellen benyújtott fellebbezését visszautasította.

[9] Határozatának indokolásában mindenekelőtt leszögezte, hogy a 18. sorszámú végzés elleni fellebbezési határidő – figyelemmel az üzemszüneti napokra – 2025. július 24-én lejárt, ezért a 2025. szeptember 11-én joghatályosan benyújtott fellebbezés elkésztett. Az adós törvényes képviselője által – jogi képviselő nélkül – ezt megelőzően, 2025. július 16-án tett "fellebbezési szándékbejelentés" nem vehető figyelembe, tekintettel arra, hogy az jogi képviselő hiányában a Pp. 74. § (1) bekezdése szerint hatálytalan.

[10] A jogerős végzés szerint a mulasztás csak vétlensége esetén menthető ki igazolással. A Pp. céljaival ellentétes lenne, ha a bíróság a félnek az ügygel kapcsolatos felelőtlenségére mutató kimentési okot a méltányosság alkalmazásával elfogadná, ezért a következetes a bírói gyakorlat szerint az eljárásban résztvevő feleket a saját gondatlanságuk nem mentesíti az eljárási szabályokban meghatározott határidő elmulasztásához fűződő jogkövetkezmények alól.

[11] Az adós a vétlenségét arra alapította, hogy ügyvezetője egészségügyi akadályoztatása és a megbízni szándékozott jogi képviselő balesete miatt nem tudta a fellebbezést határidőben benyújtani. Az igazolási kérelemben előadott okokra tekintettel az ítélet tábla kiemelte, hogy az ügyvezető a cég képviseletét látja el, az ő felelőssége, hogy távollétében a folyamatos ügymenet biztosítva legyen, és a céggel szemben indult eljárásokban a határidőket megtartsák. Az adós egyetlen ügyvezetővel rendelkező és az ügyvezető egyszemélyi tagságával működő cég, amire tekintettel az állított hosszán tartó egészségügyi akadályoztatás

miatt az ügyvezetőnek kiemelt figyelmet kellett volna fordítania a távolléte alatti feladatszervezésre. A vezető tisztségviselő egészségügyi akadályoztatása ugyanis sem a társaság működését, sem az azzal kapcsolatos eljárásokat nem akadályozhatja.

[12] Az adós igazolási kérelméhez csatolt orvosi dokumentáció alapján az ítéltábla megállapította, hogy a törvényes képviselő a bélbetegsége miatt csak járóbeteg-ellátásban részesült, amiből következően mozgásképes volt. Az ügyvezető – a becsatolt okiratokkal – a 2025. április 5-től 2025. április 15-ig terjedő időszakra igazolta a „keresőképtelen” (munkavégzésre képtelen) állapotát, azaz jóval a fellebbezéssel támadott végzés meghozatala és a fellebbezési határidő megnyílta előtti időszakra. Az igazolási kérelemben hivatkozott baleset pedig 2025. július 26-án történt, tehát a fellebbezési határidő lejártá után, és a járóbeteg-szakellátási lap szerint „otthonában vasbilincs ütötte meg a bokáját, de traumás elváltozás nem látható”.

[13] Az ítéltábla mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az említett körülmények egyike sem akadályozhatta az adós törvényes képviselőjét abban, hogy jogi képviselőt bízjon meg a fellebbezés benyújtására. Az általa utóbb megbízott ügyvéd – egyebekben nem is valószínűsített – balesete, és a jogi képviselő elektronikus beadványait intéző munkatárs házastársának halála szintén nem fogadható el kimentési okként, mivel a töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a hivatásos jogi képviselőt ellátó ügyvéd az akadályoztatása esetén köteles a helyettesítéséről gondoskodni a folyamatos irodai ügymenet biztosítása érdekében. Az ítéltábla álláspontja szerint az adós ügyvezetője nem volt elzárva attól sem, hogy másik jogi képviselőt válasszon – akár a lakóhelye környékén –, és így más ügyvédet bízjon meg a fellebbezés előterjesztésével.

[14] Mindezekre figyelemmel az adós nem valószínűsített olyan körülményt, amelyből eredményesen igazolni tudta volna, hogy önhibáján kívül mulasztotta el a fellebbezési határidőt, ezért az ítéltábla az igazolási kérelmet a Pp. 153. § (1) bekezdése alapján elutasította, az elkészen előterjesztett fellebbezést pedig a Pp. 367. § (1) bekezdése és 366. § (1) bekezdése alapján visszautasította.

A fellebbezés és az észrevétel

[15] Az adós fellebbezésében az ítéltábla végzésének megváltoztatását, az igazolási kérelmének történő helyt adó döntés meghozatalát és a 18. számú végzés elleni fellebbezése érdemi elbírálásának elrendelését kérte.

[16] Arra hivatkozott, hogy az ítéltábla a törvényes képviselőjét érintő, de kizárólag orvos szakmai kompetenciába tartozó kérdéseket nem törvényesen bírálta el, hanem tévesen „orvos szakértőbírói módszertannal”.

[17] Kifogásolta, hogy igazolási kérelme elbírálása során a bíróság nem vette figyelembe, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a törvényes tájékoztatási kötelezettségének sem. Amikor ugyanis a 18. sorszámú végzéssel szemben a törvényes képviselője a fellebbezési szándékát bejelentette, akkor őt az elsőfokú bíróságnak tájékoztatnia kellett volna arról, hogy

„fellebbezésének a jogi indokolására póthatáridőt kizárólag jogi képviselő útján kérhet”. Ezzel az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 6. §-át és 111. §-át, mert a tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, ami nyilvánvalóan terhelte „a jogi képviselő nélkül eljáró, különösen a beteg és vagyoni szempontból nyilvánvalóan hátrányos helyzetben lévő adós” irányában. Az adós szerint az elsőfokú bíróság tájékoztatási kötelezettsége kiterjedt a „18. sorszámú fellebbezett végzést megelőző, valamint a 20., 23, 24. és 25. sorszámú végzéseit megelőző eljárásra is, amit az elsőfokú bíróság szintén jogszabályellenesen nem teljesített az adós részére”. Ennek körében utalt a 18. sorszámú végzés elleni fellebbezésében kifejtettekre is.

[18] Érvelése szerint a fellebbezett végzés törvényes indokolás nélkül, a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdését megsértve, alaptalanul mellőzte a Pp. 151. § (1), (2) és (3) bekezdéseit, valamint a Pp. 153. § (1), (3) és (4) bekezdéseit. Sérelmezte, hogy az igazolás kérelme elbírálása során nem került sor a Pp. 237. § (1) és (2) bekezdésében foglalt anyagi pervezetésre sem. A Pp. 276. §-át, 279. §-át és 300. §-át is megsértette szerinte az igazolási kérelme elbírálása során az ítéletábra a „bizonyítékok és adatok értékelési kötelezettsége” körében.

[19] Az adós véleménye szerint az ítéletábra jogszabálysértő módon „orvos szakértőbírói” inkompetens döntést hozott, kérelmét nem méltányosan bírálta el. Szerinte az igazolási kérelme szempontjából a törvényes képviselőjét érintő saját egészségügyi akadályoztatásának van ügydöntő jelentősége, mert nem azt állította, hogy az ügyvédi iroda akadályoztatása miatt nem tudta a fellebbezést benyújtani. Az előbbi körében megismételte azt a korábbi hivatkozását, hogy az „adós törvényes képviselője 2025. május 24. napjától 2025. augusztus 29. napjáig igazolhatóan tartósan felmerült összetett tartós betegségének egészségügyi akadályoztatása miatt nem tudott az utazásokkal terhelt fellebbezés benyújtásához szükséges ügyirat átadás biztosítással feldolgozható jelen ügyben az adós fellebbezéséhez szükséges technikai és egyéb feltételeknek megfelelő jogi képviselőt felkutatni és megbízni a 18. számú végzéssel szembeni fellebbezésének határidős előterjesztése érdekében”. Hivatkozott arra is, hogy az ítéletábra nem vette figyelembe, hogy a jogi képviselet költségekkel jár, amit a fizetéseképtelenség esetén lehetetlen teljesíteni. Ennek ellenére szó sincs arról, hogy a törvényes képviselője ne próbált volna meg „jogi képviselőt beszerezni”, illet az adós nem is állított. Az ítéletábrának azt kellett volna vizsgálnia, hogy az igazolási kérelemben előadott okokból, azaz a törvényes képviselője egészségügyi akadályoztatása miatt az adós alappal hivatkozott-e arra, hogy a 18. sorszámú végzéssel szemben nem tudott az ügyben „jogi képviselővel előterjeszthető fellebbezés iránt intézkedni”. Álláspontja szerint az előadottak alapján – a fellebbezéssel támadott végzésben foglaltakkal szemben – nem vitatható, hogy az adós törvényes képviselője tartós egészségügyi akadályoztatása folyamatosan fennállt, „hiszen a heti rendszerességgel történt gyomorsav felmaródásai következtében valójában sem utazásra és közlekedésre, sem pedig kommunikációra alkalmas állapotban nem volt”.

[20] Állította, hogy a jogerős végzés sérti az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (7) bekezdését. Ezek körében előadta, hogy az adós törvényes képviselőjének „joga volt arra, hogy a tartós betegségével összefüggésben betegállománya megszüntetéséig a testi lelki egészségéről az igazolási kérelemben foglaltak szerint rendelkezhessen”. Érvelése szerint az eljáró bíróságok megsértették továbbá az „adósok az Alaptörvényben deklarált tisztességes bírósági eljáráshoz, valamint azon belül a törvényes jogorvoslathoz való jogainak az Alkotmánybíróság számos határozatában deklarált jogi követelményét is”. Az utóbbi körében az adós – a forrás és a szerző feltüntetése nélkül –

fellebbezésében szó szerint idézte „A jogorvoslathoz való jog hatékonysága az új Pp. másodfokú eljárásában” című 2017-ben megjelent tanulmányt.

[21] A hitelező a fellebbezésre nem tett észrevételt.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[22] A Kúria a fellebbezést a Cstv. 6. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 365. § (2) bekezdés c) és d) pontja és 154. § (1) bekezdése alapján bírálta el, és azt az alábbiak szerint nem találta alaposnak.

[23] A fellebbezés tartalma miatt a Kúria rögzíti, hogy a jelen másodfokú eljárás tárgyát kizárólag az ítéletábla fellebbezéssel támadott 11.Fpkf.44.250/2025/2. számú – az adós igazolási kérelmét elutasító és emiatt egyúttal az elkésett fellebbezését visszautasító – végzése képezte, következésképp az adósnak az ezt meghaladó, nem e végzéssel kapcsolatos fellebbezési hivatkozásai nem képezhették a felülbírálat tárgyát.

[24] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait szabályozó Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, annak korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak; azaz nemcsak az képez korlátot, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi.

[25] A fellebbezés tartalmával kapcsolatos korlát, hogy a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú eljárást követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna [Pp. 373. § (2) bekezdése].

[26] A Kúria az adós fellebbezését a fenti jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően vizsgálta, és megállapította, hogy az adós a 2025. szeptember 11-én előterjesztett igazolási kérelmét arra alapította, hogy törvényes képviselőjét az egészségügyi állapota a 2025 május 24-től 2025 augusztus 29-ig terjedő időszakban akadályozta az utazásban, ezért nem tudott jogi képviselőt megbízni. Hivatkozott továbbá az utóbb meghatalmazott jogi képviselőjének balesetére is, ezt azonban a fellebbezésben tett nyilatkozata szerint már nem tartotta fenn. Ezekhez képest a fellebbezésében új tényként már azt is állította, hogy a fellebbezése határidőben történő előterjesztésének az elmulasztásában szerepet játszott, hogy törvényes képviselője az érintett időszakban kommunikációra is alkalmatlan állapotban volt, továbbá az adós fizetésektelen anyagi helyzete, illetve az a körülmény is, hogy – álláspontja szerint – a törvényszék nem tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének. A Kúria ezen új tényállításokat azonban a fellebbezés elbírálása során nem értékelhette, mert a Pp. 373. § (2) bekezdésében írt feltételek fennállását nem lehetett megállapítani, ilyenekre az adós fellebbezésében nem is hivatkozott.

[27] A Pp. 150. § (1) bekezdése értelmében, ha a fél vagy képviselője valamely határon önhibáján kívül nem jelent meg, vagy valamely határidőt önhibáján kívül mulasztott el, a mulasztás következményei – a (2) bekezdésben foglaltak kivételével – igazolással orvosolhatók. A Pp. 151. § (2) bekezdése szerint az igazolási kérelemben elő kell adni a mulasztás okát és azokat a körülményeket, amelyek a mulasztás vétlenségét valószínűvé teszik. A Pp. 151. § (3) bekezdése utolsó mondata alapján azt, hogy a kérelem előfeltételei fennállnak-e, méltányosan kell elbírálni.

[28] Az ítélet tábla a Pp. 151. § (2) bekezdése alapján helytállóan mutatott rá, hogy az igazolási kérelem megalapozottságához a mulasztásban való vétlenség valószínűsítése szükséges. E rendelkezés helyes értelme szerint tehát – ahogyan arra a Kúria már számos alkalommal rámutatott (Pkf.III.24.706/2024/2.) – a mulasztás okának megjelölése mellett a mulasztás vétlenségét igazoló körülményeket nem kell bizonyítani, elegendő, ha a felhozott tények objektíve alkalmasak arra, hogy a fél vétlenségére lehessen azokból következtetni, azaz elegendő a mulasztás vétlenségét igazoló körülményeket valószínűsíteni, amely a bizonyosság alacsonyabb fokát jelenti. Az igazolási kérelem lényege ugyanis az igazolás, amely a bizonyítás egyszerű, gyors, mérlegelést nem igénylő módja.

[29] Az adós a fellebbezésében tévesen hivatkozott a bizonyítási szabályok közül a Pp. 276. §-ának, 279. §-ának és 300. §-ának megsértésére, mert az ítélet tábla nem folytatott le, és nem kellett lefolytatnia bizonyítási eljárást, az igazolási kérelemhez mellékelte okiratokat pedig tartalmuknak megfelelően, helyesen értékelte. Ugyanígy alaptalanul állította az adós az igazolási kérelme elbírálása körében a Pp. 237. §-ának megsértésére hivatkozással az anyagi pervezetés elmulasztását is. Az anyagi pervezetés ugyanis kizárólag a fél perfelvételi nyilatkozatára [Pp. 183. § (1) bekezdés], azaz az eljárás érdemében tett tényre és jogra vonatkozó állítással kapcsolatban értelmezhető csak. Következésképpen az nem vonatkoztatható a fél kizárólag eljárásjogi – konkrét esetben az igazolási érelmével kapcsolatos – nyilatkozatára. Azt a Pp. 151. § (1) és (2) bekezdése alapján a mulasztás okának és annak vétlenségét valószínűsítő körülményekkel együtt a félnek saját magának kell előadnia, hiszen kizárólag ő ismeri, hogy milyen – szerinte – menthető okból mulasztott el valamely határidőt, azaz ebben a körben a „bírói közrehatás” értelmezhetetlen is. Egyebekben, a fellebbezésben felhozott érvekkel ellentétben, a bíróságot a Pp. alapján e körben nem terheli hiánypótlási felhívás kötelezettsége, amennyiben az előterjesztett indokok és iratok alapján az igazolási kérelmet megalapozatlannak ítéli meg. Az adós igazolási kérelme nem hiányos volt, hanem az ítélet tábla megítélése szerint alaptalan.

[30] A Pp. 153. § (3) bekezdése csak lehetővé teszi a bíróság számára a felek meghallgatását, de nem az nem kötelező. A konkrét esetben ezt az igazolási kérelmet előterjesztő adós sem kérte, és erre az ítélet tábla megítélése szerint sem volt szükség. Egyetértett a Kúria azzal, hogy az adott esetben az előterjesztett igazolási kérelem tárgyában, az abban foglaltak szerint a felek meghallgatása nélkül is megalapozott határozat volt hozható. A szintén a Pp. 153. § (3) bekezdésében foglalt, az igazolási kérelem méltányos elbírálásának a követelménye pedig, az adós fellebbezési érvelésével szemben nem teszi mellőzhetővé a vétlenséget valószínűsítő körülmények igazolását és objektív értékelését (BH2018. 51.)

[31] Mindezek alapján tehát az igazolási kérelem megalapozottságához azt kellett volna az adósnak valószínűsíteni, hogy a törvényes képviselőjének a betegsége miatt eleve nem volt

elvárható az adóstól, hogy a fellebbezést határidőben előterjessze, illetve törvényes képviselője olyan egészségi állapotban volt, amely akadályozta a fellebbezés határidőben való előterjesztéséhez szükséges intézkedések megtételében.

[32] A Kúria ehhez képest maradéktalanul egyetértett az ítéletáblával, hogy minderre az igazolási kérelem nem volt alkalmas. Helyesen mutatott rá az ítéletábla ugyanis arra, hogy az ügyvezető a cég képviseletét látja el, az ő felelőssége, hogy távollétében a gazdasági társaság folyamatos ügymenete zavartalan legyen, és a céggel szemben indult eljárásokban a határidőket megtartsák. Emiatt az adós ügyvezetőjének az általa állított régóta és hosszan tartó egészségügyi akadályoztatása miatt eleve különös figyelmet kellett volna fordítania a betegségéből adódó távolléte alatti feladatszervezésre. Különösen igaz ez a jelen eljárásra, amelyben az adós elleni felszámolási kérelmet már több mint egy évvel korábban előterjesztették. A Kúria már számos határozatában rámutatott (Pf.IV.26.865/2002/2., Fpkf.VII.30554/2018/4.), hogy a gazdasági társaságtól, gazdálkodó szervezettől elvárható, hogy ügyintézését, munkarendjét úgy szervezze meg, hogy törvényes képviselőjének akadályoztatása az ügyintézés ne hátráltassa. Ezért az ügyvezető betegsége önmagában nem alkalmas a gazdasági társaság mulasztása vétlenségének megállapítására. A fenti körülmények alapján pedig az adós gondatlan magatartására, nem pedig a vétlenségére lehet következtetni.

[33] Az igazolási kérelem és az ahhoz mellékelt orvosi igazolások alapján azt lehetett megállapítani, hogy az adós törvényes képviselője a fellebbezési határidőt megelőzően betegszabadságon volt. Ugyanakkor az igazolt tényleges megbetegedésének jellege és a csatolt orvosi igazolások alapján egyértelműen rögzíthető, hogy folyamatosan csupán keresőképtelen járóbetegnek minősült, így méltányos elbírálás mellett sem lehetett arra okszerűen következtetni, hogy a törvényes képviselő megbetegedése az ügyintézés lehetőségét, azaz a megfelelő jogi képviselő meghatalmazását kizárta volna a rendelkezésre álló fellebbezési határidőben. Önmagában a betegállományra való hivatkozás és az a tényállítás, hogy a betegsége miatt időszakonként orvosi kezelésre is szorult, méltányos elbírálás mellett sem alkalmas a mulasztás vétlenségének valószínűsítésére.

[34] A Kúria rámutat továbbá arra is, hogy az elektronikus kapcsolattartás, a telekommunikációs eszközök megteremtették a gazdasági társaság ügyintézési helyén, vagy az ügyvédi irodán kívül ügyintézés lehetőségét is. Amennyiben az adós törvényes képviselője ezzel a lehetőséggel nem élt, az irodán kívüli ügyintézése feltételeit, illetve a folyamatos irodai ügymenetet nem biztosította, mulasztása esetén az önhiba hiányára megalapozottan nem hivatkozhat.

[35] Az adósnak az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmére alapított felülvizsgálati érvelése kapcsán a Kúria az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni.

[36] A Kúria megítélése szerint önmagában nem sértheti az adós törvényes képviselőjének testi és lelki egészséghez való jogát az a kíváncsi, hogy gazdasági társaság ügyintézését, munkarendjét úgy szervezze meg, hogy törvényes képviselőjének akadályoztatása a cég ügyintézését ne hátráltassa. De nem sérti az sem, hogy a bíróság megítélése szerint az adós törvényes képviselője a csatolt orvosi igazolások alapján nem volt olyan egészségi állapotban,

amely akadályozta volna a fellebbezés határidőben való előterjesztéséhez szükséges intézkedések megtételében.

[37] Az Alaptörvény a XXIV. cikk (1) bekezdésében azt rögzíti, hogy: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.” E cikkében az Alaptörvény külön rendelkezik a megfelelő ügyintézéshez való jog keretein belül a hatóságok tisztességes eljárásáról és a jogellenesen okozott kár megtérítésének kötelezettségéről. Az Európai Unió Alapjogi Chartája szerint ez a jog magában foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, az iratokat megismerje, és az igazgatási szervek a döntéseket indokolják. Az elvek összefüggésben állnak a jó közigazgatás fogalmával, valamint a közigazgatási eljárásjog közös európai elveivel.

[38] Az Alaptörvény e rendelkezésében nevesített hatóság fogalmába tágabb értelemben minden jogalkalmazó szerv beletartozik, így a közigazgatási szervek mellett a bíróságok is. Ez utóbbiak eljárására azonban elsősorban az Alaptörvény egy másik cikkében, a XXVIII. cikkben garantált fair eljárás elve vonatkozik. Az Alkotmánybíróság a 3223/2018. (VII. 2.) AB határozatban kifejezetten rögzítette is, hogy az Alaptörvény XXIV. cikke szerinti, a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog nem azonosítható a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés].

[39] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárás olyan minőség, amely az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével ítéltető meg, magában foglalja a bírósággal és az eljárással szemben megkövetelt tulajdonságokat, és egyben biztosítja az alkotmányos eljárási garanciák teljesedését [lásd elvi jelentőséggel a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban foglaltakat és a 7/2013. (III. 1.) AB határozatot a korábbi alkotmánybírósági gyakorlatát figyelembe vehetőségéről, továbbá a 6/1998. (III. 11.) AB határozatot]. A tisztességes eljárás kereteit garanciák sokasága tölti ki, fogalma nem képez zárt rendszert, a számos részjogosítványból álló jognak a bírósági eljárás egészét áthatóan kell érvényesülnie. A Kúria e részjogosítványok, s ezáltal a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét – az Alkotmánybíróság gyakorlatára figyelemmel – általában akkor állapítja meg, amennyiben nem biztosított a valóságos bírói út, és az eljárás során a fair eljárás követelményei nem érvényesülnek [1074/B/1994. AB határozat], az alperes valamennyi kifogása érdemben nem kerül elbírálásra, alapvető perbeli jogai lényeges tartalmának korlátozására kerül sor [lásd az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére és az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésére kialakított joggyakorlatot: 6/2014. (XII. 19.) AB határozat], a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben nem dönt. Ennek megfelelően, amennyiben az alperes a keresettel szemben teljeskörűen védekezhet, a megfelelő tájékoztatáshoz való joga is biztosított, nincs elzárva a jogorvoslathoz való jogtól, továbbá a fegyveregyenlőség elvének megfelelő tájékoztatásra is sor kerül, a Kúria a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét nem állapítja meg (Kúria Pfv.20.130/2019/6.).

[40] A fentiekre figyelemmel rögzíthető, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét csak az eljárás garanciális elemeit súlyosan sértő bírói magatartás vagy mulasztás alapozhatja meg. Ehhez képest az adós a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét a fellebbezésében – azonosítható módon – arra alapította, hogy a megfelelő tájékoztatáshoz való joga nem volt

biztosított, illetve szerinte a másodfokú bíróság az igazolási kérelmét nem megfelelően bírálta el, nem teljesítette teljeskörűen az indokolási kötelezettségét.

[41] E hivatkozást illetően a Kúria rögzíti, hogy a már kifejtettek értelmében a fellebbezési eljárásban érdemben nem volt vizsgálható, hogy a törvényszék a tájékoztatási kötelezettségét megfelelően teljesítette-e. Az ugyanakkor a Kúria megítélése szerint megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság már a 18. sorszámú végzésében megfelelően tájékoztatta a feleket, hogy a másodfokú eljárásban a jogi képviselőt kötelező, ezért a fellebbezést benyújtó félnek jogi képviselőt kell meghatalmaznia. E tájékoztatás kiterjedt arra is, hogy az adott eljárásban az ítélezési szünetre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatók. Ezt követően az adós 2025. július 16-án benyújtott, a „fellebbezési határidő meghosszabbítására irányuló kérelmét” a törvényszék két napon belül elbírálta, és alakszerű végzéssel elutasította, az adós tudomására hozva, hogy erre nincs törvényes lehetőség. Ezek alapján pedig a Kúria megítélése szerint az adósnak semmilyen kétsége nem lehetett azzal kapcsolatban, hogy a törvényszék 18. sorszámú végzésével szemben fellebbezést csak jogi képviselője útján terjeszthet elő, a fellebbezésre megszabott törvényi határidő nem hosszabbítható meg. Ezért a Kúria megítélése szerint az adós megfelelő tájékoztatáshoz való joga az eljárásban biztosított volt.

[42] Ezt meghaladóan az ítélet tábla az eljárása során az adós igazolási kérelmének valamennyi releváns hivatkozását megvizsgálta, és végzésének indokolásában arról a szükséges mértékben számot is adott. Az adós igazolási kérelmében előadott érvelése teljeskörűen elbírálására került, következésképp az eljárási garanciák e vonatkozásban is érvényesültek, a valóságos bírói út biztosított volt, a tisztességes eljáráshoz való jog nem sérült.

[43] A Kúria rámutat, hogy a bíróság akkor sérti meg az indokolási kötelezettségét, ha a jogi indokolás nem tartalmazza a törvényben előírtakat, ugyanakkor e kötelezettség megsértése körében a döntés érdemi helyessége nem vizsgálható (Kúria Pfv.21.306/2021/4., Gfv.30.168/2022/11.). A határozat indokolásából annak kell kitűnnie, hogy a bíróság a döntését mire alapította (Kúria Pfv.20.288/2022/8.). A bíróságnak a döntés alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel kell bemutatnia, amelynek terjedelmét és mélységét az adott döntés természete és az ügy egyedi körülményei határozzák meg, figyelemmel arra is, hogy az indokolás hiánya vagy fogyatékossága a fél világosan és pontosan körülírt kérdését érinti-e. Minimális elvárás, hogy a bíróság a feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon, amellyel kapcsolatban figyelembe kell venni a jogvita természetét, az eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket {7/2013. (III. 1.) AB határozat Indokolás [31] és [34]}. A döntés indokolásának nem kell kiterjednie minden egyes részletre, de ki kell térnie az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre {26/2020. (XII. 2.) AB határozat Indokolás [22]}. Az Alkotmánybíróság a 3354/2020. (X. 14.) AB határozat [25] pontjában és a 3169/2019. (VII. 10.) AB határozat [32] pontjában kifejtette, a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolásának kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. A fellebbezéssel támadott végzés indokolása a fenti alkotmányos követelményeknek a Kúria megítélése szerint maradéktalanul eleget tesz, határozatát az ítélet tábla kellő részletességgel megindokolta.

[44] Az adós végül a jogorvoslati jog sérelmére is hivatkozott a fellebbezéssel támadott végzés kapcsán. Azon túl azonban, hogy ennek alapjaként a már említettek szerint egy jogirodalmi művet idézett jelöletlenül szó szerint, egyéb érvelést nem adott elő. Ezért a Kúria e hivatkozással kapcsolatban csak annyit tart szükségesnek rögzíteni, hogy a sérelmezett végzéssel szemben az adós gyakorolhatta a jogorvoslati jogát az előterjesztett fellebbezésével, amit a Kúria a jelen végzésével bíralt el. Következésképp a fellebbezéssel támadható és a fentiek szerint támadott ítéletáblai határozattal kapcsolatban a Kúria csak azt tudja rögzíteni, hogy az adós jogorvoslati jogának sérelme sem volt megállapítható a jelen eljárásban. A Kúria megjegyzi, nem jelentheti a jogorvoslati jog sérelmét az sem, hogy a törvény a fellebbezés előterjesztését határidőhöz köti.

[45] Mindezekre tekintettel az ítéletábla jogszerűen rendelkezett az igazolási kérelem elutasításáról. Mivel az igazolási kérelem elutasítása jogszerű volt, az ítéletábla helytállóan utasította vissza a határidőn túl benyújtott fellebbezést is.

[46] Mindezekre tekintettel a Kúria a Cstv. 6. § (3) bekezdése és a Pp. 389. §-a alapján alkalmazandó 383. § (2) bekezdése szerint a fellebbezéssel támadott végzést helybenhagyta.

[47] Az adós fellebbezése alaptalan volt, ezért viseli a másodfokú eljárásban felmerült saját költségeit.

[48] A Kúria a fellebbezést a Pp. 391. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[49] A végzés elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

A döntés elvi tartalma

[50] A fellebbezési határidő elmulasztása miatt előterjesztett, a gazdasági társaság törvényes képviselőjének betegségére alapított igazolási kérelem eredményességéhez azt kell valószínűsíteni, hogy a törvényes képviselő a betegsége folytán olyan egészségi állapotban volt, amely akadályozta a fellebbezés határidőben történő előterjesztéséhez szükséges intézkedések megtételében.

Budapest, 2026. május 19.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Gáspár Mónika s.k. előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró